

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ελληνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Θά πάω και θά ζητήσω τὸ Λεάνδρου σπῆτι του. Θά μῶ... Θά τὸν δῶ... Θά τοῦ μιλῶ...

Μόλις ξύπνησα. Γράφω ἐδῶ δυὸ γραμμὲς πρὶν θῶ ἐξω... Πόσο εἶμαι ἀνυπόμονη!... Διαιρκῶς κυττάω κι' ἀφουγκράζομαι τὸ ρολογάκι τοῦ χερσίου μου. Τί ἀγῶν περνοῦν ἡ ὥρες!...
"Α, σήμερα θά τὸν δῶ, θά τὸν δῶ ἀφεύκτως!..."

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιό τοῦ Λεάνδρου Ἀρτέμη)

...Ἀπόψε θά τελειώσουν ὅλα...
Ἄβριο τέτοια ὦρα θά θρῖσκωμαι θαθεῖα στὴ γῆ... Δέν θά ὀπάρχω πειά...

Χαῖρε ζωὴ πού δέν σέ χάρηκα!...

Χαῖρε, Φλώρα μου!...

Μητερούλα μου, περιμένε με!...

Πῆγα στὸ δωμάτιό μου καὶ ἐξέτασα τὸ πιστόλι. Δουλεῖει καλά... Εἶνε γεμάτο...

Εἶμαι σίγουρος πῶς ὁ θάνατος θά ἐπέλθῃ ἀκαριαῖος κι' ὅτι δέν θά θασανισθῶ...

Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κουράγιο πού χρειάζεται, ὡς τὴν τελευταία μου στιγμή...

Ὁ Θεὸς πού διαβάξῃ μέσα στις καρδιὲς νὰ μὲ συγχωρήσῃ...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιό τοῦ Λεάνδρου Ἀρτέμη)

Μετὰ μερικὲς ὥρες.—Ἦρθε ὁ πατέρας μου καὶ δειπνήσαμε. Ἡ τελευταία φορὰ πού κῆθησα μαζί του στὸ τραπέζι...

Τὸ τελευταῖο μου γεῦμα...

Δέν μιλούσαμε.

Ὁ πατέρας μου ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Κι' ἐγὼ ἀκόμα περισσότερο. Μὰ καλύτερα εἶται.

Δέν εἶχα καμμιά ἀπολύτως διάθεσι γιὰ κουβέντα. Μοῦ φαίνεται πῶς δέν ἀνήκω πειά στὸν κόσμο αὐτό.

Ὁ θάνατος μὲ τριγυρίζει, ἀπλώνοντας ἀπάνω μου τίς κρύες φτερούγες του...

Λίγο πρὶν σηκωθῶμε ἀπ' τὸ τραπέζι, ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε:

—Τὸ πρωῖ, σέ παρακαλῶ, ἔλα λίγο ἔνωρις στὸ γραφεῖο.

—Τὸ πρωῖ!... ψιθύρισα.

—Ναί. Μήπως ἔχεις καμμιά ἄλλη δουλειά;

Λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ φωνάξω:

—Τὸ πρωῖ θά εἶμαι νεκρός!...

Μὰ εὐτυχῶς κρατήθηκα.

—Λοιπὸν; μὲ ρώτησε ὁ πατέρας μου. Δέν θά μπορέσης νὰ ρθῆς ἔνωρις στὸ γραφεῖο;

—Θά ἔρθω, ἀπάντησα.

—Θά εἶσ' ἐλεύθερος;

—Ναί. Ἀπολύτως ἐλεύθερος πειά.

Τὸ «πειά» ἐκεῖνο τοῦκανε ἐντύπωσι. Μὲ κύτταξε περιέργω.

—Τί ἔχεις, Λεάνδρε; μὲ ρώτησε, προσπαθώντας νὰ κινή τὴ φωνή του τρυφερῶ.

—Τίποτα, πατέρα.

—Σε ὀλέπω στενοχωρημένο. Πρέπει κάτι νάχης.

—Δέν ἔχω ἀπολύτως τίποτε, πατέρα.

—Ἔστω... Κράτησε τὰ μυστικά σου. Δέν ἐπιμένω...

Χαμογέλασα πικρά.

—Σοῦ εἶπα νάρθῃς τὸ πρωῖ νωρίς στὸ γραφεῖο, συνέχισε ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ πεταχθῆς ὡς τὸ Λαύριο γιὰ κάποια ἐπιγούσα δουλειά μας. Μήπως δέν σοῦ εἶνε εὐχάριστο τὸ ταξεῖδι αὐτό;

—Κάθε ἄλλο... Μήπως...

—Τί θές νὰ πῆς;

—Τίποτα, πατέρα.

—Ὅχι δά... Μίλησε... Κάτι ἤθελες νὰ πῆς.

Δέν ἐδίστασα πειά.

—Ἦθελα νὰ πῶ, πατέρα, ἀπάντησα, ὅτι θά προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἀναθέσης ἕνα πὸ μεγάλο ταξεῖδι. Ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ παρακάλεσα γι' αὐτό. Ποθοῦσα νὰ φύγω μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Κι' ὅμως δέν μ' ἀφήσατε. Ὑπομιαστήκατε...

—Ὑπομιαστήκα; Ἐγὼ!... Τί;...

—Δέν ξέρω... Δέν θέλω νὰ μαυτῶ τοὺς κρυφούς διαλογισμούς σας. Ἐκεῖνο πού ξέρω εἶνε ὅτι σὰς παρακάλεσα νὰ μὲ διευκολύνετε νὰ φύγω μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ δέν μοῦ τὸ ἐπιτρέψατε...

—Παῖδί μου... Δέν ὄπηχε λόγος νὰ φύγῃς καὶ νὰ μ' ἀφήσης μονάχον.

—Ὑπῆρχε, πατέρα. Καὶ λόγος σοβαρὸς μάλιστα.

—Κι' ὅμως δέν θέλησες νὰ μοῦ τὸν πῆς τὸ λόγο αὐτό.

—Εἶν' ἀλήθεια, ἀρνήθηκα νὰ σὰς πῶ γιὰτι ζητοῦσα νὰ φύγω. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ μὴ ζητήσετε περισσύτερες ἐξηγήσεις. Ἐπρεπε νὰ μοῦ δώσετε τὴν εὐχή σας καὶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω...

—Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ φύγῃς;

—Ὅχι, πατέρα. Ὅχι πλέον, θέλω νὰ πῶ.

—Ὅχι πλέον; Ὅποτε οἱ λόγοι πού σ' ἀναγκάζουν νὰ μὰς ἀφήσης καὶ νὰ φύγῃς δέν ὑπάρχουν πειά;

Κάνοντάς μου τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὁ πατέρας μου, μὲ κυτταῖσε μὲ προσοχὴ στὰ μάτια, ζητώντας νὰ μαυτῆσῃ τὸ μυστικὸ μου.

—Ὑπάρχουν, πατέρα.

—Δέν σέ καταλαβαῖνω, παῖδί μου.

—Θα μὲ καταλάβετε... Μὴν ἐπιμένετε...

Ἄναστέναξα.

Ὁ πατέρας μου μὲ κύτταξε παραξένα.

Ὅστόσο δέν μίλησε.

Τί νὰ πῆ;

—Καλὰ, ψιθύρισε τέλος. Ἄν σοῦ εἶνε εὐκόλο, ἔλα τὸ πρωῖ ἔνωρις ἀπ' τὸ γραφεῖο.

—Καλὰ, ἀπάντησα λυπημένος.

Ὁ πατέρας μου πέρασε στὸ γραφεῖο του καὶ κατόπιν τῆς

κρεββατοκάμαρή του.

Σηκώθηκα.

Ἡ κρίσιμη στιγμή ἐπλησίαζε.

Μπήκα στὸ δωμάτιό μου, ἐπῆρα τὸ πιστόλι καὶ πέρασα σ' ἕνα δωμάτιο, τὸ ὁποῖο δέν χρησιμοποιοῦσα πειά σχεδόν, καὶ τὸ ὁποῖο χρησίμευε ἄλλοτε ὡς γραφεῖο τοῦ πατέρα μου καὶ θιβλιοθήκη.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ σ' ἕνα τραπέζι μελάνη καὶ χαρτί.

Εἶχα ἐτοιμάσει ἕνα γράμμα γιὰ τὸν πατέρα μου, μὰ ἤθελα νὰ προσθέσω μερικὲς ἀκόμα γραμμὲς.

Ἐπίσης ἤθελα νὰ γράψω λίγα λόγια, τὰ τελευταία στὴ Φλώρα.

Κάθησα στὸ τραπέζι κι' ἄρχισα νὰ γράφω...

Τὸ μῆνος μου βουρκάνουν...

Ἀναγκάζομαι νὰ σταματῶ κάθε τόσο γιὰ νὰ σφουγγίζω τὰ δάκρυά μου, πού στάλλαζαν ἀπάνω στὸ χαρτί καὶ τὸ μούσκευαν.

Ἡ ὦρα περνοῦσε...

Στὸ σπῆτι κοιμήθηκα...

Ὁ πατέρας μου κλειστήκε στὴν κρεββατοκάμαρά του. Μὰ εἶμαι βέβαιος πῶς δέν κοιμάται. Βγήκα μὰ στιγμή κι' ἔρριξα μιά ματιὰ στὸ διάδρομο. Ἐταῖ εἶνε: Ὁ πατέρας μου διαβάξῃ πλαγιασμένος στὸ κρεββάτι του, πάλιν συνήθεια ἀπ' τὰ φοιτητικὰ τοῦ χρονια.

Στάθηκα λίγα δευτερόλεπτα κι' ἄκουσα τὸ θρόισμα τῶν φύλων τοῦ βιβλίου.

Ξαναπήκα στὴν κάμαρά μου καὶ συνέχισα τὴν ἐπιστολή μου...

(Ἀκολουθεῖ)